

nejsou spodní vody věci nikomu nenáležející, nevysvítá z ustanovení horního zákona, zejména nelze vyvoditi opak z předpisu § 222 horn. zák., ano z ustanovení toho plyne jen, že, ohroženy-li studny, nařídí báňský úřad potřebné bezpečnostní opatření, a to, jak blíže vylíčeno v nálezu Nejvyššího správního soudu čís. 1160 sb. Bohuslav adm., jen tehdy, když takových zvláštních opatření vyžadují vztahy dolování k veřejným zájmům. Nejsou proto žalobní nároky, pokud se opírají o ustanovení §§ 364 a 364 a) obč. zák. a § 170 horn. zák., důvodem po právu, a netřeba se za tohoto stavu věci zabývatí dalšími uplatňovanými dovolacími důvody v tomto směru.

Než žalující společenstvo opírá žalobní nároky i o bezprávný čin žalované (§ 1294 obč. zák.), který spatřuje v tom, že se žalovaná provinila proti předpisům § 222 a násl. horn. zák. Podle § 1311 obč. zák. ručí ten, kdo přestoupí zákon, který hledí zabrániti nahodilým poškozením, za veškerou újmu, která by jinak nebyla nastala. Takovýmto zákonným předpisem jest ustanovení § 223 horn. zák. ve spojitosti s ustanovením § 222 horn. zák. Podle § 223 horn. zák. jest povinen správce závodu (horního podniku) nebo jeho zástupce hlásiti události naznačené v § 222 horn. zák. politickému nebo báňskému úřadu, tedy i takové události při provozu hor, které ohrožují bezpečnost studní. O takový případ tu jde. Bylo proto povinností žalované, by, věděla-li, že její dolování jest s to ohroziti žalobcovy studně, učinila závodní správou oznámení nařízené v § 223 horn. zák., by příslušný úřad učinil po případě bezpečnostní opatření po rozumu § 222 horn. zák. Jest proto zjištěti, zda žalovaná měla vědomost o ohrožení studní a, pakli ano, zda bylo vyhověno zákonné povinnosti § 223 horn. zák., a pak-li ne, bude na žalované, by se vyvinila podle § 1298 obč. zák. S tohoto právního hlediska však nižší soudy neřešily spornou věc a neučinily zjištění a zůstalo proto v tomto směru kusým i řízení odvolacího soudu i řízení soudu první instance, i bylo proto zrušiti rozsudky nižších soudů podle § 510 c. ř. s. a vrátiti věc soudu prvnímu, by o ní dále jednal v naznačeném směru a ji znovu rozhodl. Při tom se podotýká, že okolnost, žalujícím společenstvem neprokázaná, že studně byly zřízeny se svolením stavebního (živnostenského) úřadu, nevylučovala by uplatňování nároku na náhradu škody, ježto žalující společenstvo tím, že studny na jatkách zřídilo, vyhovělo předpisům § 24 požárního policejního řádu, takže v postavení studní bez stavebního povolení bylo by po případě lze spatřovati jen přestupek podle §§ 40 a 127 staveb. řádu pro Čechy ze dne 8. ledna 1889 čís. 5 z. zák., který by neměl v zápětí ztrátu zažalovaného nároku na náhradu škody, ano lze vždy dodatečně dosíci stavebního schválení. Že by schválení to nemohlo býti dodatečně uděleno, žalovaná ani netvrdila, tím méně prokázala.

Čís. 11254.

Ustanovení druhé věty prvního odstavce § 35 ex. ř. nelze použití obdobně na soudní smír.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1931, Rv I 2242/30.)

Na základě soudního smíru ze dne 4. června 1927 vedl žalovaný proti žalobci exekuci k vydobytí výživného. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by bylo uznáno právem, že nárok, pro který jest vedena exekuce, není po právu, po případě že zanikl. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Žalobní žádost, kterou soud není oprávněn překročiti (§ 405 c. ř. s.), domáhá se výroku, že nárok, pro který jest vedena exekuce, není po právu, po případě že zanikl. Nebylo tedy žalováno podle § 39 čís. 1 ex. ř., by exekuční titul, který jest základem exekuce, byl prohlášen za neplatný, zrušen anebo jinak za neúčinný prohlášen. Nižší soudy proto právem posuzovaly tuto žalobu jako námitky proti nároku podle § 35 ex. ř. a i žalobce sám ji tak ve sporu a ještě i v dovolání označuje. Jde-li však o opoziční žalobu podle § 35 ex. ř., nelze v tomto sporu zkoumati otázku, zda se exekuční titul přiči dobrým mravům, nýbrž jest především zkoumati, zda námitky vznesené proti nároku spočívají na skutečnostech tento nárok zrušujících nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu. Tím se řídil i odvolací soud a dovodil správně, že prvá žalobcova námitka, že žalované dítě uzavřelo v září 1926 smír o odbytném za výživné s P-em, opírá se o skutečnost, která nastala již před vznikem exekučního titulu — to jest smíru ze dne 4. června 1927. Dovolatelův názor, že ustanovení druhé věty prvního odstavce § 35 ex. ř. může býti obdobně použito i pro soudní smír, jest mylný, protože toto ustanovení mluví zcela jasně jen o exekučním titulu, který záleží v soudním rozhodnutí, a nelze tedy tohoto jasného předpisu použít i pro soudní smír, kterým se spor odklízí bez rozhodnutí soudu.

Čís. 11255.

Usnesení, jímž byla povolena delegace podle § 31 j. n., jest doručiti i navrhovatelovu odpůrci, jemuž přísluší podle § 514 c. ř. s. právo k rekursu.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 881/31).

Před podáním žaloby o rozluhu manželství učinil žalobce, bydlící ve Vídni, návrh, by byl na místě krajského civilního soudu v Praze delegován krajský soud v Chebu z důvodů vhodnosti v žádosti uvedených. Vrchní soud v Praze návrhu vyhověl, Nejvyšší soud zamítl návrh na delegaci a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Před podáním žaloby o rozluhu manželství učinil žalobce, bydlící ve Vídni, dne 30. prosince 1930 u vrchního soudu v Praze návrh, by byl